

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

76 פרשת במדבר ■ כ"ד אייר תשע"ד

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שלמדו השבוע: קפ"ה-רס"ו			
לוח העמוד היומי			
יום	התריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חותם
שבת	כ"ד	קיד	קכ"ח
ראשון	כ"ה	קיד	קכ"ט
שני	כ"ו	קטו	קל
שלישי	כ"ז	קטו	קל"א
רביעי	כ"ח	קטז	קל"ב
חמישי	כ"ט	קטז	קל"ג
שישי	א'	קיו	קל"ד

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

הל' כח והרשאה ג' - ערב ג'

א. וזה בחינת נטילת רשות שנוטלין מגדולים כשיוצאין לדרך, כי כשנוטלין רשות מישראל, ובפרט מגדולים וצדיקים בזה נוטלין רשות מה' ותברך, כבכחול, ועל ידי זה נשמרים מכל סכנות הדרך. (ג - כא)

"קדם שיוצאין לדרך צריכין לאמלכא ביה בקדשא בריך הוא כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וגם לקבל רשות מגדולים וצדיקים שאצלם רשות ה' יתברך בעצמו, כבכחול, לומר שהולך ברשותו שהוא רשות ה' יתברך לבד, כי אין שום שליטה עלי משום רשות שבעולם כי אם ברשותך הצדיקים שהוא רשות הקדוש ברוך הוא, אני הולך לדרך לשלום ושוב אין לי שום פחד ומורא משום סכנה שבעולם מאחר שאני מאמין באמונה שלמה שהכל ברשות ה' יתברך לבד ובכחותיו לבד אני הולך לדרך."

ב. כמו שהוא צריך לצאת מגלות נפשו, כמו כן הוא צריך לעסק להוציא אחרים עמו לקרב נפשות הרבה לה' יתברך, כי זה עקר עבודת האדם. (ד - ז)

ג. מים הוא בחינת שפע העליונה בחינת שפע העשירות. (ד - י)
"כל ההשפעות שבעולם נמשכים וגדלים על ידי המים שמגדלין ומצמיחין הכל, ואפלו עשירות ואצרות נמשך על ידי מים."

ד. צריכין בכל הדברים אתערוהא דלתתא, דהינו התעוררות של הנפשות המתקרבים שהם בחינת אתערוהא דלתתא לגבי הצדיק שהוא כנגדם בחינת אתערוהא דלעלא. (ד - יג)

מעלת הלימוד

פעם אחת היה מזנו את אחד ללמד את ספרו. ואמר: שהוא מצוה גדולה ללמד ספרו הרבה. ואמר לו: שיכולין להיות נעשה בעל מח גדול על ידי ספרו, כי יש בו שכל גדול ועמקות נפלא מאד על פי פשוטן של דברים. וגם אם יתמידו בספריו יכולין לזכות להיות נעשה איש פשוט באמת, ואז יזכה לראות הפנימיות שיש בספריו הקדושים כי יש בהם פנימיות הרבה מה שאין נראה על פי פשוטו כלל. אשרי הזוכה ללמד ולהתמיד בהם הרבה.

(חיי מוהר"ן - שמי"ז)

תורה קצ"ב - מעלת דיבור אמת של הצדיק

השיחה הנדפסת בסוף ספוכי מעשיות, המתחלת: "יש דבר שפורח במחשבה", זאת השיחה שמעתי ממנו על העגלה קדם שאמר התורה של דיו לעבד להיות כרבו, בחינת דיו על הספר עין שם בלקוטי א' בסימן קצ"ב. ומעשה שהיה כך היה, שנסעתי עמו על העגלה ללוותו כשנסע לטשעהרין על שבת שירה, ואז בדרך אמר שפרח לפני באותו הרגע איזה דבר, ואמר אז ענין הנ"ל. ואז דבר עמי הרבה וחזק אותי ונחם אותי אז הרבה בדברים ערבים ונעימים, והשיב את נפשי מאד, ואמר לי הלא הכל יתבטלו לפני הנחת רוח שיהיה לך, וכי זה מלאכה לעשות טובה להאדם בעולם הבא לבד! אלא שגם בעולם הזה יהיה טוב לו! עד שמרובי ההתקרבות שקרב אותי אז והתגלות האהבה בדברים מתוקים שדבר עמי נתעוררו אצלי דמעות לבכות מחמת שמחה. (חיי מוהר"ן - ס"ט)

אין יקר מזה...

ולחפץ חיי העולם הזה. וזהו: 'כל הנהנה מדברי תורה נוטל חינו מן העולם'. והבן היטב."

אמת

"ומעצם הנחיצה אי אפשר להרחיב הדבור של אמת כלל. אך אמת אין צריכין להרחיבו, כי 'קושטא קאי' - דבור אחד של אמת עולה יותר מאלפים ורבות דבורים שיש בהם אחיזת השקר וכו'. כמבאר בסימן קצ"ב לקוטי חלק א' שדבור אמת הוא יקר וכו'."

נקודת אמת לאמיתה, דיבור אחד של אמת... שווה ויקר אלפים ורבות פעמים יותר משאר דיבורים.

"אין זה דיבור של אמת, רק כשזועק מקירות הלב לערך פנימיות המחשבה התקוע בקרבו מגדלות הבורא ברוך הוא, והרמז א"ב מ"קיר ת"זעק, ר"ת אמת - כלומר, אותיות היוצאים מהפה נקרא בחינת אבנים, וכשהאבן יוצא מקירות הלב, תזעק - מכאן נמשך שזעק לבו אל ה'."

והוא דיבור של אמת, לשלול המשמיע למרום קולו וליבו בל עמו, אז טוב שתיקותו מדיבורו, והכלל גדול, שצריך להבחין ולהתבונן בדעתו,

"דע שדבור אמת שיוצא מפי הצדיק האמת אפלו במלי דעלמא, הוא יקר מדברי תורה של צדיק אחר, כי בהדברי תורה של האחר יכול להיות שם תערוכות הרבה, אבל זה הדבור היוצא מפי הצדיק האמת הוא רק אמת לבד, וכינון שהוא רק אמת ואין בו שום תערוכות אין יקר ממנו, ומי ששומע דבור מפי הצדיק האמת שהוא דבור אמת, ובפרט פשוטה אותו אז. בבחינות: "והיו עיניך רואות את מוכיך". הוא מקבל בחינות הפנים של הצדיק, ובחינות שכלו ונשמתו, כי זה הצדיק מניח שכלו בתוך זה הדבור שמחפש, והוא מקבל זה הדבור, נמצא שמקבל שכלו."

תמה אני

אין יקר מזה... דיבורי אמת היוצאים מהצדיק, יוצאים הם מהלב ונכנסים עמוק עמוק ללב. פורצים באחת את כל המחיצות והמסכים המפריעים בדרך, והאדם מקבל שכל חדש, נשמה חדשה, פנים חדשות.

"אם יתדבק עצמו לדברי התורה היוצאים מפי הצדיק, תמה אני איך אפשר אחר כך לסבל

כמו שהוא חושב מרוממות וגדלות אלהות, ומרגיש בעצמו אהבה ויראה מהבורא ברוך הוא, כמו כן לעומת מחשבתו ממש שוה, ירים קולו וזעקתו בתפלה, ובקול מלובש מחשבתו הטהורה, ונמשך באמצעותו חיות והארה להאותיות היוצאים מפיו, ונעשה דבור של אמת הנרצה לפניו יתברך.⁴

לשחור משכחה

האדם מתעלה טפח מעל לקרקע, אורות אין סופיים, אורות נעלים... אך אם אחרי כל זה, האדם לא יזהר וישמר מ"שכחה". ימחק לו הכל ולא ישאר מכל האורות זכר ושארית, רח"ל.

"אך שצריך לשמר משכחה, כי שכחה משפחת הכל ממנו, הינו כל מה שנצטיר בדעתו מהדבור הנ"ל, על ידי השכחה נשפך ועובר ממנו כל הנ"ל, ואפלו אם יכתב הדבר בספר לזכרון כשכחינת השכחה מתגברת, נופל כחינת השכחה גם על הספר הנכתב, הינו כפחיס ושלום, נפטר החכם שחדש הדבור, ואז מתגבר כחינות שכחה, ואז שורה שכחה אפלו על ספר הנכתב.

ויש עצה לזה לציר לפניו דמות דיוקנו של החכם בשעת הלימוד כשלומדיו דבריו... כי בהספר של החכם נרשם ונצטיר שם דמות החכם... וכשזוכה לזכרון לזכר דברי החכם כמו שאמרם החכם. או על ידי מה שחזר מאה ואחת פעמים, שעל ידי זה זכרו, אז פשוט זה הדבר בשם החכם, נצטיר לפניו דמות דיוקנו של החכם, והרי הוא פאלו אמרו החכם בעצמו, אך שיהיה הזכרון באמת בכח הזכרון, שאז נחקק בדעתו דמות דיוקנו ממשי.⁵

לצייר

בשעת הלימוד צריך להרגיש כאילו הצדיק עומד לפניו.

"כשלומד אדם איזה חידוש של איזה תנא וצדיק, צריך לצייר לפניו דמות דיוקנו, כאילו הצדיק או התנא עומד לפניו ועל ידי זה ינצל משכחה."⁶

לאחרים

גם כשמדברים מדברי הצדיק לאחרים, צריך להרגיש כאילו הצדיק עומד לפניו.

"ותהיה בעזרי ותושיעני מהרה שאזכה לקים מה שהזהירונו רבותינו זכרונם לברכה, לצייר לפני בשעת הלימוד דמות דיוקנו של התנא והצדיק שאני לומד דבריו הקדושים. ויהיה דומה בעיני כאילו הצדיק והתנא עומד לפני. וכן כשאדבר ואספר דברי תורתו לאחרים

השומעים ממני יהיה מצויר ועומד לפני דמות דיוקנו הקדוש, עד שיהיה נחשב כאלו התנא והצדיק בעצמו מדבר עמהם, ושומעים דבריו מפיו הקדוש בעצמו. באפן שיעשו דבריהם הקדושים פעולתם בשלמות. ויגמרו הצדיקים כל התקונים שהתחילו להמשיך בעולם, להחזיר כל העולם לעבודתך ולתורתך באמת."⁷

הסתכלות

"כיום כחינת הסתכלות בפני צדיק שבדורנו – הוא הלימוד והיגיעה בספרי רבינו הקדושים, שבו נמצאים פניו ושכלו ונשמתו כמבואר בתורה קצ"ב ח"א. ומעלת ראיית הצדיק הוא גם בזה שעל-ידי שמוסתכל בו, על-ידי-זה זוכה גם לתורה שהמאור שבה אכן תחזירו למוטב, ועל-ידי שמבט צדיק הנ"ל, באופן הנ"ל, אזי המאור שבתורה מאיר באור גדול ביותר."⁸

מאה ואחד

כשהאדם זוכה לזיכרון, הוא עומד בשעת הלימוד אל מול פני המנורה הטהורה – מול פניו הקדושות והטהורות של הצדיק. הוא חוקק את הדברים היטב היטב בליבו, וחוזר עליהם לפחות מאה ואחד פעמים, על ידי זה נחקק באדם מהאור העצום והאדיר שהצדיק המשיך בעולם, והאור הזה מעלה אותו מעלה מעלה, כך שלא יסחף ויגרר אחר שקר והבלי העולם הזה.

"ותזכני לחזור כל דיבור וכל חידוש אמתי של התורה הקדושה מאה פעמים ואחד לפחות, באופן שאזכור היטב כל דיבור ודיבור בדעתי ולא אשכח ממשנתי אפילו דיבור אחד לעולם, עד שיהיה נחקק ונצטייר בדעתי ושכלי ונשמתי פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק האמת שאני לומד ועוסק בדבריו הקדושים והנוראים, באופן שארגיש היטב טעם נועם מתיקות ערבות דבריהם הנשגבים, ויאיר בדעתי ונשמתי אור התנוצצות דבריהם המאירים באור נשגב ונורא מאוד מאוד. למען אזכה לשוב אליך מהרה, להשליך אלילי כסף וזהב ולא אלך עוד אחרי שרירות לבי הרע, ואמשך ואשמט את עצמי מהבלי עולם הזה ותאוותיו ותענוגותיו. ואשים כל מגמתי ותשוקתי וחפצי וחשקי ורצוני ותקותי לעולם הבא הנצחי הקים לעד ולא אחליף עולם עומד בעולם עובר, כצל עובר."⁷

1. ישעיה ל'. 2. ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן קנ"ז. 3. עלים לתרופה - מכתב רכ"א. 4. אור המאיר - דרוש לראש השנה. 5. ליקוטי מוהר"ן - תורה קצ"ב. 6. ליקוטי עצות - תלמוד תורה. 7. ליקוטי תפלות על התורה - קל"א. 8. מכלל יופי - ר' לוי יצחק בנדר.

>>> ה. כל הנפשות שמתקרבים

צריכין לעסק כל אהד ואהד לקרב עוד נפשות לה' יתברך כל אהד לפי בחינתו שלא יהיו עצים יבשים, חס ושלום. (ד - ג)

"הצדיק הוא גופא דאילנא והנפשות שמתקרבים הם בחינת ענפים וצריך שיצאו מהם עוד ענפים וכו' עד שיצמחו עוד עמיהם כמה וכמה אילנות עד שתתמלא פני תבל תנובה."⁹

ו. יגיעת וטרחת ומריבת הפרנסה, הכל בא להאדם על ידי שאינו שומר את עצמו מפני נחרון אף שעל ידי זה נתקלקל ונפגם שפע העשירות שלו ונפול לעניות ונדחקות וחסרון הפרנסה. (ד - טז)

ז. עקר המשפט שהאדם צריך לשפט את עצמו, דהינו שישפט את עצמו תמיד איך ראוי לו להתנהג בכל יום יום, ובפרט כשבא לידי איזה נסיון ומשקל שהיצר מסיתו לאיזה תאנה או מדה רעה שאז עקר המשפט שצריך לשפט את עצמו אם כך ראוי לו לעשות. ועקר הנסיון והמשקל הוא בתאנות נאוף, שהוא רע הכולל, ויש עקר המשפט שצריך האדם להתירא מאד ממשפטו ודינו יתברך ולשפט את עצמו בעצמו ולברח מן העברה.

"וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה, שצריך שיהיה להאדם ישוב הדעת שיישב את עצמו היטב מה תכלית מפל התאוות וכו'."¹⁰

ח. בימי הספיקה הוא התקרבות הנפשות לה' יתברך שלזה צריכין להמשיך עשירות גדול דקדושה לישראל כדי שיתקרבו כל הנפשות לה' יתברך. (ד - כב)

ט. על ידי הנדבת לב של המלכה שמתנדב לבו לגמל חסד, על ידי זה מתעורר בחינת רוחו של הצדיק. (ערב ב - ב)

רבנו של עולם זוכר כל הנשכחות אתה הוא מעולם, עזרני והושיעני למען שמך שאזכה לזכור היטב את כל הדיבורים של הצדיקים אמתיים שזכיתי לשמוע מפייהם ולראות בספריהם, זכני שאזכור היטב בכח הזכרון יפה את כל דיבור ודיבור שיצא מפייהם ושמעתי מפייהם או מפי כתביהם, כי אתה יודע עצם רום מעלות נשגבות של כל דיבור ודיבור הקדוש שיצא מפייהם אפילו במילי דעלמא, אשר אין ערוך אליהם, כי כל דבריהם אמת וצדק. ומי שזוכה לקבל דבריהם באמת ולחקקם בכח זכרונו יפה, הוא מקבל פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק, ונחקק בדעת המקבל והשומע אור פני הצדיק ושכלו ונשמתו. מכל שכן כששומעים מהם דברי תורה הקדושים, וברחמיך הרבים אזנים כרית לי, וכמה פעמים מתנוצץ בלבי מעט עצם נפלאות קדושת דבריהם הנוראים, המאירים לארץ ולדרים עליה באור נפלא ונורא מאד מאוד עד אין חקר, עד אשר נתעורר לבי קצת להתקרב אליך באמת. אבל בעוונותי הרבים התגברה עלי השכחה ונשכח ממני אור דבריהם המאירים ונתרחקתי ממך כמו שנתרחקתי. שכחתי את טובתי, ונשיתי את קדושתם. על כן באתי לפניך בעל הרחמים, מזכיר נשכחות, שתרחם עלי מעתה, ותזכני לזכור מעתה את כל דברי אמת שאשמע מפי הצדיקים אמתיים, או מה שאלמוד בספריהם הקדושים, ותזכירני ברחמיך כל מה שמעתי כבר ושכחתי. הכל תזכירני ברחמיך, ולא אשכח עוד דבר ממשנתי כל ימי חיי עד עולם. (ליקוטי תפילות על התורה - ח"א - קל"א)

לעשות
מתורות
תפילות

סיפורים ושיחות
מפי חסידי ברסלב

הנה הגור אריה מהמעשה הנ"ל היה חשוב מאוד אצל המלך ומחבבו ואוהבו כבבת עינו, והיה רגיל אצל המלך כבן בית. וכשהיה בא להמלך היה עומד מכסאו, והולך לקראתו ומחבקו ומנשקו, ואומר לו "לייבלי שלי", כך היה קוראו תמיד. ומאז היה נעשה גדול בעיניו, עד כי גדל האיש ונעשה גדול וחשוב בעיני היהודים וקבלוהו לרב וכו'. והוא עשה כל מיני טובות ליהודים והצילם מכל מיני רעות על-ידי קרבתו להמלך ובקשתו ומגינתו עליהם.

אבל פעם אחת היה מעשה כי הציקו כל השרים וכומרים למלך כי יגזור על היהודים לגרשם ממדינתו מחמת עלילות שעשו אליהם, והוא לא יכל ליפטור מהם בשום אופן, והוכרח בעל כרחו להסכים להם, וכבר כתבו וחתמו כולם, וגם נכתב ונחתם בטבעת המלך שאין להשיב וכו'.

והנה הגור אריה בא למלך כמנהגו, והוא קיבלו באהבה וכבוד גדול כדרכו מאז, אבל פניו (היינו פני המלך) היו עצובים ומודאגים מאוד. והגור אריה ביקש מאוד מהמלך שיספר לו על מה הוא כל-כך עצוב ומודאג, והוא השיב לו על הגזירה שיצאה על ישראל, וכבר נכתב ונחתם על ידו, ואין להשיב.

וכשמוע הגור אריה מהגזירה הנ"ל חרד ליבו בקרבו והתחיל לבכות ולצעוק לפני המלך: "היתכן כזאת, מה חטאו ומה פשעו?" והמלך השיב לו: כי גם הוא יש לו צער וחרטה על זאת, אבל "אינני יכול לעזור כלום לזה!"

והגור אריה עומד ומצטער ובוכה לפני המלך, ושאלו: אם כבר נתן להם כתב הגזירה בידם או אם הוא עדיין ברשותו? והשיב לו: כי כבר חתם על זאת, אבל עדיין לא מסרו להם, כי-אם מונח בארגז באוצר המלך, ומפתח אין לשום אדם רק להמלך.

והתחיל הגור אריה יותר ויותר לבכות לפני המלך שיקרע את הגור דין, והוא השיב לו: שלא יתכן כזאת. והוא עומד ובוכה, עד שהמלך אמר לו: "לייבלי שלי נלך לגן לטייל ונפוג מעט צערינו". והלכו ביחד לגן המלך המיוחד, ונפל שינה על המלך, ואמר להגור אריה: כי הוא ינוח את עצמו מעט לישון והוא יעמוד ויחכה עליו עד שתעורר מתרדמתו, וכן הוה.

***

והנה המלך הנ"ל קיבל מכתב מגנרל אחד מצבאיו כי איזה מלך קטן שהיה כבוש תחת ידו מרד בו ואינו רוצה לשלם מס, וחרה אף המלך על זה והשיב להגנרל, כי יתן לו התראה, ואם לא ישמע להיכנע כמקודם יעשה עימו מלחמה. וכן עשה, כי נתן לו התראה, והוא צחק ממנו והשיב לו "כי אינו ירא מפניו כלל והוא מוכן למלחמה תיכף".

וכשמוע המלך תשובתו, חרה אפו מאוד עליו ופקד על הגנרל הנ"ל: כי יקח עשרת אלפים גיבורי חיל וילך ללחום עם המלך הקטן הנ"ל. וכן עשה הגנרל, ולקח עשרת אלפים גיבורי חיל ויצא ללחום עם המלך הנ"ל. והמלך הקטן לא נכנע ממנו, ואדרבא לחם עימו בכח ועוז, עד שהשמיד את רוב חילו של הגנרל הנ"ל.

וכתב הגנרל מכתב להמלך, וסיפר לו איך שהמלך הקטן לא נכנע מפני חיל העשרת האלפים גיבורי חיל שלו, ואדרבא הוא עוד לחם בתוקף ועוז, עד שכמעט שהשמיד את העשרת האלפים גיבורים. וביקש מהמלך שיעץ לו מה לעשות בזה?

ותיכף כקרוא המלך את המכתב נתמלא חימה, והשיב להגנרל כי יקח כעת עשרים אלף גיבורי חיל, ויתאמץ ללחום עם המלך הקטן הנ"ל וינקום בו גם עבור שהשמיד את העשרת אלפים חיל הנ"ל, וילחום עימו באומץ רב ובאכזריות גדול וכו'. וכן עשה הגנרל הנ"ל, ולקח עשרים אלף גיבורי חיל ואמיצי כח, ויצאו ללחום בתוקף ועוז נגד המלך הקטן הנ"ל.

אבל המלך הקטן התאמץ גם-כן מאוד, ולחם כנגדו בעוז וגבורה. עד שהגנרל ראה שכמעט שהשמיד רוב חיילותיו, כתב מכתב להקיסר: "שתיכף ומיד ישלח לו עוד חמישים אלף גיבורי חיל, כי אם לאו, הוא (הגנרל בעצמו) ושאר חיילותיו גם-כן אבודים", כי המלך הקטן לוחם באמיצות וזריזות, וכמעט שהשמיד את רוב חיילותיו וכו'.

וכשמוע הקיסר את כל הנ"ל בערה בו אש חמתו, ושלח לו חמישים אלף גיבורי חיל מאוד, ופקד וצווה עליו לאמר 'חזק ואמץ מאוד, ונלחמת בו, ולא תחוס עיניך על נער ועל זקן, על איש ואשה, והחרמת את עריהם ואת טירותם תשרוף באש, ונקמת בו את נקמת חיילותי שהשמיד וכו'.

וכעבור חצי שנה קיבל המלך עוד פעם מכתב וידיעה שהמצב רע מאוד, ושהמלך הקטן הנ"ל לוחם באמיצות יתרה, ויותר מחצי

חיילותיו של הגנרל נשמדו עוד הפעם, וכי אין תקווה לנגד המלך הקטן הלוחם עימו, אם לא בחיל רב וכוח ואומץ מאוד כי כנראה שהמלך הקטן הוא חזק ואמיץ ואין לעמוד נגדו, כי-אם ביד חזקה וכו'...

וכשמוע המלך את כל הנ"ל, וחרה אפו בו מאוד, ותבער חמתו כאש ואמר: "הלא זה בושה וכלימה איך העיז המלך הקטן הזה למרוד בי? וזה כמה וכמה שנים שחיילותי נלחמים בו, ולא די שלא ניצחו אותו, אף גם זאת שהשמיד את חיילותי בכל המלחמות שנלחמים בו?" וחרה אפו מאוד על זה ואמר: "אולי הגנרל הזה אינו לוחם בגבורה?"

וצווה לגנרל יותר גדול שיקח מאה אלף גיבורי חיל אמיצים אשר אחד מהם ירדוף אלף וכו', וצווה עליו: "הכה תכה אותם מקטן ועד גדול, מאיש ועד אשה לא תחמול עליהם, ואת כל שללם תשרוף באש וכו' עד השמדם". והגנרל הזה יצא ללחום בחרון אפו וחמתו ככל אשר צווה עליו המלך, אבל לדאבון ליבם לא הצליחו כלל במלחמותיהם, והמלך הקטן המשיך ללחום בגבורה, ומול עיניהם נשמדו חיילותיהם, ואין לאל ידם לעזור ולהושיע.

וכראות הגנרל הגדול את זאת, כתב מכתב להמלך וסיפר לו הכל, ואת כל המלחמות הקשות שעושין, אבל ללא יועיל, כי המלך הקטן יותר גיבור מהם. ואל תאמר כי מחלישותינו ומרפיון ידינו לא נצחנו, כי אנחנו נלחמנו בכל כח ואומץ ותוקף ועוז, אבל מה נעשה כי המלך הקטן חזק ואמיץ ממנו, וממש גבורת ארי גבורתו... ויכתוב לו את כל הגבורות שעשה המלך הקטן וכו'. ולבסוף כתב לו: "על כן עצתי הוא שתאסוף את כל חיילותיך, וכל הגיבורים עם כל הכלי זיין, אולי נוכל ללחום ולהשמיד את המלך הקטן הזה. כי אם לא תעשה כזה, אין לנו עצה ותושיה, כי אין לאל ידינו וכוחינו לעמוד נגד כוחו וגבורתו העצומה של המלך האדיר הזה".

המשך בשבוע הבא אי"ה

השקפה

ה' לא בפעם אחת אפשר לתפוס הכל, וצריך רק לילך לאט לאט, מדרגא לדרגא.

(ר' שמואל טוקצינסקי,

מה ששמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

צידוק מקבל

"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לרבינו ז"ל? הלא אתה זוכר הצידוּפּי אותיות מרבינו ז"ל!!!"

אַרְבַּע אֲכִילִית' יוֹשְׁבֵיהָ, רְאֵשֵׁי תִבּוֹת אֲתָה תִשְׁלַם לְאִישׁ פְּמַעֲשָׁהוּ,

וְעַל פֶּן הַיּוֹשְׁבִים שֶׁם בְּאַרְבַּע יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם עַל הָרֵב יִסּוּרִין, מִחֲמַת שְׁמִמְהָרִין שֶׁם לְשִׁלִּם לְאִישׁ פְּמַעֲשָׁהוּ. (ליקוטי מוהר"ן – תורה קפ"ז)

סיון ראשי תבות:

ויעקב נ' סע ס' כותה ו' יבן

- כי בסיון נתנה תורה ואנו במדרגת התורה על ידי מצות סכה. (חיי מוהר"ן - נ"ו)

הנה אמרו ז"ל: 'מה ביאתן למדבר סיני בתשובה' - והיינו משום שראו את מראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר, היו ההתפעלות ורגש הנפש שבהם עצומים מאד, וכל אחד בדק את תעלומות לבו אם הוא מתאים לנדרש.

ובדרך רמז: **האש היתה מאירה ללבות בני ישראל לבדוק לאורה את מורשי לבבו ואפילו עון זוטו משתכח כי האור הי' גדול, ומזה באו לתשובה מאהבה שזדונות נעשו כזכיות.** והנה מובן אשר הרגש וההתפעלות ביום הראשון היו יותר מבשאר הימים כי אחר כך לא היה כל כך חדש, ועל כן התשובה שביום הראשון היתה יותר גדולה. (שם משמואל - בחקותי - ר"ח סיון)

בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים וגו' ויחן שם ישראל נגד ההר - וברש"י ז"ל כאיש אחד ובלב אחד, אולי הפירוש על-ידי כח האחדות ששורה בקרב ישראל זכו לקבלת התורה. וכמו שכתוב במכילתא: "ויחן כאיש אחד ובלב אחד, אבל שאר כל החניות בתרעומות ובמחלוקת, ואמר הקב"ה הרי השעה שאתן תורה לבני".

תורה ר"ד - מעלת הצדקה

מעלת הצדקה ידוע, בפרט בשנותינין לתלמיד חכם פמובא שהמעות שנותנין לתלמיד חכם הוא בחינת תמכי אורייתא, אבל באמת זה המעות שנותנין לתלמיד חכם הוא בחינת תורה ממש, ואין עברה וכול לכבות זה המעות שנותנין לתלמיד חכם... וזה מיעו'ותי ראשי תבות ו'אין ע'בירה מ'כבה ת'ורה. ועוד יש בענין זה דברים הרבה, כי בעת שגלה זאת ספר איזה מעשה בענין זה, אך לא זכינו לכתב כי אם דברים אלה. (ליקוטי מוהר"ן - תורה ר"ד)

וסיפר מקדם מעשה משני אנשים בני הנעורים שהיו בעיר אחת והיה ביניהם אהבה והתקשרות גדול. פעם אחת ראה אחד מהם בחברו שנטה מדרך הישר קצת ועשה איזה דבר שלא כהוגן. וחשב מקרה הוא. אחר כך ראה אותו שעשה דבר גרוע יותר, שעבר עברה ממש, ואז נתרחק ממנו והפריד עצמו מאיתו. אחר כך ברבות הימים כשירדו מעל שולחן חותנם, שניהם, התחיל זה שעבר העברה כנ"ל לעלות מעלה מעלה עד שנעשה עשיר גדול. והשני הנ"ל נעשה עני גדול. והיה זה בדעתו מתרעם תמיד על מדותיו של השם יתברך. כי אמר בלבו: הלא אני יודע בעצמי שזה עבר עברה ומדוע יתנו לו גדולה כל כך!.

וזהו הפירוש: ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, אין עוז אלא התורה, וכשרצה הקב"ה ליתן התורה לעמו ברכם בתחילה בשלום באחדות וריעות, שהיא כלי לקיום התורה והברכה, ומטעם זה ניתנה התורה בחודש השלישי שהוא מזל תאומים שהיא רמז על אחדות, וכמו שהתאומים מרגיש אם לאחד ח"ו לא טוב ויכאב להשני כמו כן כל אחד ואחד צריך להרגיש צער חברו ולהשתתף בצערו ולהיות לו לעזר ולסעד בכל הנחוץ לו ולשמוח בשמחתו ועל ידי זה התורה יתקיים אצלו.

בכל שנה ושנה כל ימי עולם נתגלה הדבר ההוא שהיה בימים ההם, כגון בימי פסח שיצאו ממצרים גם בכל שנה יש נפשות מישראל שיוצאים ממצרים. וגם בחודש הזה כיון שקרבו לפני ה' סיני נתגלה גם כן שיוכלו לקרב את עצמם להקב"ה ולקבל התורה ולקרב עצמן לפני ה' סיני, סיניי - מלשון שנהא שישנא לכל דבר רע, כמו שכתבו חז"ל: 'סיני שבו ירדה שנהא לעכו"ם - רוצה לומר למעשה עכו"ם. ולזה צריך כל אדם כשבא ראש חודש סיון עד חג השבועות, לקרות באותו עסק התורה ולהמשיך לו זה הקדושה שנתגלה ביום זה. וזהו שפירש רש"י שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום נתנם, דהיינו שבאמת נתגלה כל דבר בעתו כמו שכתבתי. באו מדבר סיני, רוצה לומר שעשאו עצמם כמדבר הזה שהוא ריק ואין בו שום דבר טוב. גם הם חשבו עצמם כמדבר שלא התחילו בעבודת ה' כלל.

(עבודת ישראל - לשבועות)

חל עלינו חובת התפילה ובקשה להשם יתברך בכל צרכינו, כי הכל מאתו יתברך, על כן בכל מה שיצטרך האדם בכל עת ובכל שעה, ירגיל על לשונו תפלה קצרה להשליך על ה' יהבו. ובעת הפעולה יאמר בכל צרכיו 'לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה', ורבון העולמים הצליח דרכי כי מאתך הכל וכו'. וביותר צריך זירוה להתפלל שיהיה לו זרע כשר עד עולם, ואגב כל צרכיהם וזיווגם, מה' יצא הדבר. ולבי אומר שעת רצון לתפילה זו בערב ראש חודש סיון, הוא החודש שבו נתנה התורה, ואז נקראים בניו לה' אלקינו.

וראוי לישב בתענית ביום ההוא הוא ואשתו, ויתעוררו בתשובה ויתקנו כל ענייני הבית איסור והיתר וטומאה וטהרה וכל העניינים, ויתנו צדקה לעניים הגונים. ואם אפשר לבעל להתענות אז הפסקה מה טוב ומה נעים, ועל כל פנים יהיה תענית גמור ככל דיני תענית צבור.

(הש"ה הקדוש - מסכת תמיד - פרק נר מצוה)

לקוטי מוהר"ן

תורה קפ"ו

על-ידי אמונה שמאמין בדברי הצדיק הוא רואה ממונו מופתים גדולים בכל עת, כי הצדיק בודאי מלא מופתים, וכשהוא מאמין בהצדיק האמת הוא מבין למפרע בדברי הצדיק בכל מה שיאירע לו שזה היתה פונת הצדיק, כי בהצדיקים שדבר עמו כמו לו שיהיה כן, שכל מה שנעשה אחר-כך רואה

שהפל ה'ה מרמז בדבריו: רואה מהצדיק מופתים גדולים

